

ת"פ 13268/09/15 - נאשם 5 יאיר ביטון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

25.11.19

ת"פ 13268-09-15 מדינת ישראל נ' פינס ואח'

בפני כבוד השופטת טלי חיימוביץ
המבקש:

נאשם 5 יאיר ביטון
באמצעות עוה"ד פלג וגולן

נגד
המשיבה:

מדינת ישראל
באמצעות עוה"ד קרמני וטל

החלטה

בבקשת נאשם 5 (להלן: "הנאשם") לקבל חיסיון שימוש לפי סעיף 47(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "הפקודה"), וכן לסגור את הדלתים ולאסור פרסום תשובות לשאלות מסויימות שישאל בחקירה הנגדית.

העובדות

1. במהלך הדיון שהתקיים ביום 24.11.19, הוצגו לנאשם בחקירתו הנגדית מספר שאלות, לגביהן טען בא כוחו, כי התשובות להן (ולאחרות בנושא), עלולות להפיל את הנאשם בתיק פלילי המתנהל נגדו בבית-המשפט המחוזי בירושלים (ת"פ 28759-05-15 להלן: "התיק בירושלים").
2. ב"כ המאשימה מתנגדת לבקשה. לטענתה, דין אחד לחקירה הראשית ולנגדית, ושעה שבחר הנאשם להעיד בנושא מסויים בחקירה הראשית, ואפילו בחר להעיד בכלל, הוא מנוע בחקירה הנגדית להסתתר מאחורי סעיף 47(ג) לפקודה. אין לו זכות לבחור את נושאי עדותו, ולכל היותר הוא רשאי לבקש לסרב להשיב לשאלה, על ההשלכות שיש לסירוב כזה. לטענתה, לא ניתן להכריח את הנאשם למסור פרטים מפלילים, אך גם לא ניתן לתת לו חסינות מפני הפללה בעבירות אחרות, שאם לא כן, יבחר לעצמו את העיתוי להרחיב בנושאים המפלילים רק בחקירה הנגדית, וכך יפרס את גרסתו המפלילה תחת מעטה החיסיון.
3. ב"כ הנאשם טוען מנגד, כי להבדיל מהחקירה הראשית, בחקירה הנגדית הנאשם **חייב** להשיב, כי יש לו חיסיון לפי סעיף 47(ב) לפקודה, ולכן מה שעומד על הפרק אינו החיסיון, אלא סגירת הדלתות איסור פרסום ומניעת העברת העדות לתביעה בירושלים, כפי שניתן לעדה גב' דוד. החשש להפללה עצמית קשור בנושא מצב התודעה שלו עת הגיע לחקירה ביחב"ל בשנת 2014, ובנושא זה בחר הנאשם שלא להעיד בחקירה הראשית כלל, ונטל על עצמו את הסיכון הזה.

דין

4. דין הבקשה להידחות. ב"כ הנאשם מסתמך על החלטתי מיום 7.11.19, במסגרתה אבחנתי בין עניינו של הנאשם לעניינה של העדה רות דוד, לה הוענק חיסיון שימוש לפי סעיף 47(ב) לפקודה. קבעתי שם כי הנאשם, להבדיל ממנה, אינו חייב להעיד להגנתו, אלא בוחר בכך, ולכן לא חל עליו סעיף 47(ב) לפקודה, העוסק בסיטואציה בה בית המשפט חייב אדם למסור ראיה מפלילה.

5. אכן, קבעתי שם כי במסגרת חקירתו הנגדית, היה ויתבקש הנאשם לענות על שאלות העלולות להפלילו בתיק בירושלים, תעמוד לו הגנת סעיף 47(ב) לפקודה (כאמור בסעיף 47(ג) לפקודה), אולם ברי כי אין די בעצם הצגת השאלה לנאשם, כדי לחייבו להשיב, אלא עליו להיות מחוייב על ידי בית המשפט להשיב, על מנת שיתגבש החיסיון. זו לשונו של סעיף 47(ב) לפקודה:

"ביקש אדם להימנע ממסירת ראיה מחמת שהיא עשויה להפלילו כאמור בסעיף קטן (א) ובית המשפט דחה את הבקשה והראיה נמסרה, לא תוגש הראיה נגד אותו אדם במשפט שבו הוא מואשם בשל העבירה שהעובדה המתגלית מן הראיה היא יסוד מיסודותיה, אלא אם הסכים לכך."

6. התביעה אינה מבקשת ממני לחייב את הנאשם להשיב לשאלות, ולכן לא הגיע השלב שבו **"בית המשפט דחה את הבקשה"** להימנע ממסירת הראיה המפלילה. למעשה, כאן המאשימה מסכימה כי הנאשם לא יחוייב להשיב, והנאשם הוא זה שמבקש מבית המשפט לאפשר לו להשיב על השאלות, ולקבל את החסינות, אולם הוא אינו זכאי לכך על פי לשון הסעיף, אלא רק להימנע ממסירת הראיה, וזאת ניתן לו.

7. מקובלת עלי בהקשר זה טענת המאשימה, לפיה, לא יתכן שהנאשם יבחר בחקירה ראשית להסתיר עובדות שעלולות להפלילו, ויחתור לגלותן בחקירה הנגדית, תחת חיסיון. מה שלא היה חסוי בחקירה הראשית, לא יתכן שיהיה חסוי בחקירה הנגדית, לפי בחירת הנאשם.

8. מכל מקום, השאלה היא האם יש לחייב את הנאשם להשיב לשאלות. ככל שהמאשימה לא עומדת על כך, אין הוא נדרש להשיב, ולא אחייבו.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה. הנאשם יהיה רשאי להימנע מלהשיב על שאלות שיסבור כי התשובות להן עלולות להפלילו בתיק בירושלים.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תש"פ, 25 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.